ütt rumalatsene ka poolgalt." Nii fugune kõne läts kui kuiva kuusk pite üllen, ülemtasa ülembani, nooni ütt kõrd kõva-vää teenistu-je ülen-kaemisel polgonnia tahela panemisht rumalen peeto foldsen pääle tfihte. Ta küsse foldsenilt: „Ütle mulle poig, kui korge om taiwar?" Soldan kosste: „Aufa herra, ega ei ole korge! Kui fäal päal kolakut enne, fis on fiin kõik kuulda!" „Voh, rumala rene," ütel polgonnia, ja leffut foldsenile ole pääle, nina küsse edesi: „Ütle mulle poig, kui leggi on maailm?" Soldan kosste: „Aga liiga laggi ei ole! Ütt ainu pääwi tie. Hummongult tem fäält nõfer, a, õdangumi fimna õrati läit!" „Voh, rumalatsene," ütel jälle polgonnia, ja küsse kolmat kõrda: „Ütle mulle poig, kui fiwa om maa?" Soldan kosste: „Aufa herra! Ma palla andes, et ma tuod jõht ei tija! Siiki, kümne aastat aigu, kui mu esa kanda läts, maa fiwäkuhl kaema, — ja fäal on ta porhilla nu. — tulnu ta muidogi tagasi!"

Röömsalt kolksutas polgonnia foldsenile kolmat kõrda ola pääle ütellen: „Voh, rumalatsene, fu kostuse omma õige ja targa." — Sest ajast saati on ole ta enamb ommi kaalaste kombapulgas, sest naa on tihha teda pilemblt pilgata, enge awwustinu ja ommast tiwa, kui tasatse koormaga relja. —

Peter Ugust.

7. Task nooli laskja.

Mustelaija otwar ütt kuningas sele kindale ajawalikus ant et ta oma ukse kübara, oma palee ette kepi otsa pani, kedä kõik möda ninja kumardama pidiwa. Rahwas, ker läbi elsi tagasi möda läts — kumard ka maani maha, nüga kuningas kammast ker elsi kavalsi omast aknast maha kai ja nooratelles: „See on ondar ja mu kübärale!" Siigi, jõhtu kar meelega, kavatsemada, ei kogemada, et mõni kille enn ondmise või wrettar, nimel nii wisi kuningа kõige ilka ala, fanna muhtluse fäle, fatte, mida epätä elsija tiigimäda ka kätte sai. Samasugunes õnnetus sai ka ütele noorele mehele sest, ker kogemada, ilma kübara kumardamada kuningа majast

möda jõhtu minemad. Tõigelt noorden nai kuningar omast korgest ornast maha, kuis temä tõun-teandri föddse wotta esija kiirni kõrdüma, kohtu otte weima, kon ka kuningar kohtu-nõistjide kerras ülo, neide nõistmiste pääle kaeman, kullemen. Kohus kiri fäädist pite, omma fäetut teed minema, noort mehest furma nõistma, ehk ka neidsi daar tundmas lijale liigutas. Kuningar nõudse tingimoda ilematajale furma muhtlust. Nüüd fastas kohtu esimees ülen ja ütel: „ehee, fuus kuningar! Ehk tingite tätte ta elu, ainsate omma ta on ütt tõsa nooli laskja!" Kuningar jäi mõtlike. Seraft wõttis ta kenda furma-oberi poole ja küsse: „Kas full laggi ka on?" „ehsa fuus kuningar!" ütel noormees kergitalult, „on küll ütt fäätme eestana pajakene!" Nüüd and kuningar käsi, poiga ka kohtu ette tuwwa. Sääl jõid kuningar poisikese pää pääle ütte abina ja ütel: „Olet ja tõsk nooli laskja, fis lese see upsin, omma nõga pää pääl õrä, nii et ta ello jääp. Sis om ka su ello fulle kingitu." Noormees tõmmas kats nooli tuppi rällä, ja tõmmas mõlembide noole-otsa ülen, nimel tfihte ütega, omma nõga pää pääl oleva ubina pääle, ker ka nii seraft, õlwa ubina pääle läts, nii et poisikene ilma kõige wähimba wreätä, omma paika faisma jäi. Nüüd ütel kuningar: „Olgu fulle sis ka su ello kingitu. Ent enne, kui sinno rällä olet wõimanu?" „Aufa, fuus kuningar! Ma ei tohi mitte ütelda", kosste noormees. Ent kuningar kinnitt kohtu kuuldes et ta temä kuise korwa kõwerdamma ei saa. Nüüd ütel meesi: „Aufa fuus kuningar! Wõig nooli tõmpsi ma selle ülen, kui mina poig furma oler saanu, sis laskun mina ka teid sääl samen maha!" Nüüd nägi kuningar ära, et temä elo noolilaskja nõunusen olli; siigi, ei tee ta julgele noorelemehele midagi kuiga, enge lasst teda, omma lubanise perra, priis. Ka nagt temä sest saani kübara oma maja eest ära, et keegi enamb sellega ei esiks, nina furma muhtluse ofaljest ei saa. Kõige enamb peler ta oma elo eest, mis ja kõrd targa noolilaskja meelevallan olli.

Peter Ugust.